

1

Dit is mijn gloriëdag. Dit is de plaats waar de magie tot leven komt.

Die gedachte viel zachtjes op zijn plek, zoals de achtergrond van een fotograaf zich ontvouwt achter de persoon die geportretteerd wordt. De glinsterende vouwen trokken mijn aandacht en deden me denken aan het advies van Wilda Culp. Zonder haar was ik heel ergens anders terechtgekomen. Op een tragische plek.

Vreemd hoe één persoon en een handvol verhalen je leven kunnen veranderen.

‘De truc, Jennia Beth Gibbs, is om je gezicht te wenden naar de gloriëdagen als die zijn aangebroken.’ Ik hoorde het haar opnieuw zeggen, terwijl ze met haar zware, schorre accent de onverwachte muziek van vervlogen dagen speelde. *Niets is triester dan dat je die dagen in je leven pas ziet als ze voorbij zijn.*

En ze gaan immers altijd voorbij...

Mijn eerste middag in de commandokamer van Vida House Publishing was zo’n gloriëdag. Ik voelde het, wist het om een of andere onverklaarbare reden, nog voordat George Vida het vertrek binnen schuifelde en plaatsnam aan het hoofd van de tafel om de wekelijkse algemene redactievergadering te leiden – mijn eerste bij Vida House. Deze vergadering zou anders zijn dan alle andere soortgelijke bijeenkomsten die ik de afgelopen tien jaar had bij-

gewoond bij een stuk of vijf bedrijven, in een stuk of vijf wolkenkrabbers in en rondom Manhattan.

De sfeer hier was magisch.

Voordat hij ging zitten, spreidde George Vida zijn handen uit op tafel. Zijn blik doorboorde het vertrek met de scherpzinnigheid van een ouwe bok die snuffelend op zoek was naar iets te knagen. Zijn blik bleef even rusten op de stapel oude enveloppen, manuscriptdozen en met elastiek bij elkaar gehouden papieren aan de andere kant van de vergaderruimte. Het vreemde samenraapsel van ongevraagd aangeboden manuscripten was een van de vele zaken die Vida House beroemd hadden gemaakt – een curiositeit die ik tot vandaag alleen van horen zeggen kende. Een van de weinige overgebleven *slush piles* – stapels ongevraagd aangeboden manuscripten – in heel New York, misschien wel in de hele uitgeverwereld. In de tijd van e-mail was de *slush pile* van bedrukt papier stilletjes uitgestorven. Digitale *slush* neemt veel minder ruimte in beslag, is makkelijker te hanteren en werkt veel efficiënter. Digitale *slush* is onzichtbaar. Het vangt geen stof en veroudert niet, in tegenstelling tot de langzaam aftakelende brokstukken van de relikwie van George Vida.

‘Ziedaar... *Slush Mountain*,’ had de jonge stagiair die mij als nieuwe werknemer had rondgeleid met een zwierig handgebaar gezegd. ‘Het is haast een toeristische attractie.’ Hij had zich naar mij toe gebogen. ‘En ter informatie, noem het nooit zo in het bijzijn van de grote baas. George Vida is stapelgek op dat ding. Niemand, echt helemaal niemand mag er aankomen. Niemand vraagt waarom het nog steeds ruimte inneemt in de vergaderruimte. We doen allemaal net of het er niet is... deze *slush pile* is hier het grote taboe.’

Slush Mountain was een reusachtig taboe. Het nam een opmerkelijke hoeveelheid ruimte in beslag, zeker als je bedacht dat onroerend goed in Manhattan schaars en zeer in trek was. De top van de stapel reikte bijna tot aan het antieke plafond, en daarvan-

daan spreidde de collectie zich langzaam uit naar de brede basis, zodat de vergadertafel en de stoelen genoeg moesten nemen met de resterende driekwart van het vertrek.

De informatie die de stagiair me verschafte was niet nieuw. George Vida – het was me al opgevallen dat de mensen hier beide namen gebruikten als ze het over hem hadden, nooit een van beide – hield de berg in stand om de jongere generatie, opgegroeid in een tijdperk van digitale publicaties, aan twee dingen te blijven herinneren: ten eerste dat manuscripten die niet waren teruggestuurd niet konden worden teruggestuurd omdat iemand had nagelaten een nauwkeurig afzenderadres te vermelden bij het indienen ervan, en ten tweede dat succes in de uitgeverwereld betekent dat elke pagina wordt omgeslagen en elke envelop geopend. *Slush Mountain* stond daar om de mensen eraan te herinneren dat uitgeven werk is dat uit liefde wordt verricht, met de nadruk op *werk*. Het kost bloed, zweet en tranen om op te klimmen naar een niveau waar je misschien wel de volgende grote Amerikaanse bestseller ontdekt... en vervolgens met de eer gaat strijken.

‘Is het wat je ervan had verwacht?’ Roger die naast me zat boog zich naar me toe en wees tersluiks naar *Slush Mountain*. Roger en ik hadden tien jaar geleden samengewerkt, ons eerste baantje bij een gigantisch grote uitgever. Hij was destijds net afgestudeerd aan Princeton, toen al door de wol geverfd en scherpzinnig, een succesvol man van Long Island bij wie uitgeven in het bloed zat, terwijl ik het donkerharige groentje met de reeënogen was dat meer weg had van een figurant uit *Coal Miner’s Daughter* dan een New Yorker in opkomst.

Ik knikte maar keek naar George Vida. Ik was niet van plan om me op mijn allereerste dag te laten overhalen om te kletsen tijdens een algemene redactievergadering... of te lonken naar *Slush Mountain*. Ik wist nog steeds niet goed of ik Roger als vriend moest beschouwen of als concurrent. Misschien was ik gewoon

jaloers. Ik had jarenlang vastgezetten bij non-fictie en biografieën terwijl Roger erin was geslaagd om als acquirierend redacteur van non-fictie naar fictie te switchen, en weer terug, blijkbaar precies zoals hij het wilde.

Ik was inmiddels eenendertig en verlangde wanhopig naar iets... nieuws. Naar wat afwisseling.

Mijn telefoon gaf het signaal dat er een bericht was binnengekomen, en ik haastte me om het ding het zwijgen op te leggen.

Maar niet snel genoeg. Alle ogen waren plots op mij gericht. Het leek langer te duren dan het was, en mijn hart klopte in mijn keel en sloeg tien keer sneller dan normaal. Het liefst was ik gekrompen en weggedoken voordat een hand mij bij mijn arm kon grijpen om me fijn te knijpen. Sommige herinneringen blijven de kop opsteken, zelfs jaren nadat je de bewuste plek en mensen achter je hebt gelaten.

Onder de tafel schakelde ik het geluid van mijn telefoon uit. 'Neem me niet kwalijk. Normaal gesproken laat ik mijn telefoon op kantoor liggen tijdens een vergadering, maar ik heb mijn spullen nog niet uitgepakt.' Het excuus kwam jammerlijk ontoereikend over. De telefoon van George Vida had vast nog nooit een vergadering verstoord.

Er klonk opeens wat geschuifel, geroezemoes en gemompel rondom de tafel, alsof iedereen zich ergens op voorbereidde. Een afschuwelijke gedachte schoot door mij heen. *Stel dat telefoons tijdens een vergadering een overtreding betekenen waarop ontslag volgt?* Een dwaze gedachte, maar ik had mijn vorige baan opgezegd en moest over een week de huur van mijn appartement betalen. Bovendien had ik de afgelopen paar jaar mijn spaargeld, het weinige wat ik had, ingezet op een plek waar het hooguit een hopeloze situatie wat langer in stand had weten te houden.

'Doos.' George Vida wees naar het omgekeerde deksel van een doos printerpapier. Andrew, de stagiair die me had rondgeleid, sprong overeind, pakte het deksel en liet het rondgaan. Black-

Berry's, iPhones en Samsungs werden voorzichtig maar met tegenzin afgestaan. Niemand tekende bezwaar aan, maar lichaamstaal spreekt boekdelen. Ik was het uilskuiken van de klas.

Prima manier om de rest van de collega's te leren kennen. Briljant. Nu zullen ze je nooit meer vergeten. Positief bekeken zouden ze er waarschijnlijk wel om kunnen lachen, en het kon nooit kwaad om mensen aan het lachen te maken.

De stagiair die recht tegenover mij aan tafel zat, haalde zijn schouders op toen George Vida even niet keek. Hij grijnsde quasieliebig, en gaf me een puberale versie van een flirterige knipoog.

Ik grijnsde terug in de hoop dat de boodschap duidelijk was: *Vergeet het maar, jochie. Je komt pas kijken, en bovendien ben ik niet van plan iets te beginnen met een collega.*

Nooit meer.

Toen begon de vergadering. En het gebruikelijke machtsspelletje – invloedrijke redacteuren die probeerden steun te krijgen voor het grotere werk, het betere werk, het veelbelovende werk. Verschillende redactieteamleden meldden zich om het project van een ander te steunen, en al snel werd duidelijk hoe de verhoudingen lagen. De goeroes van sales en marketing bogen zich bij het ene verkooppraatje naar voren en leunden bij andere achterover in hun stoel. Ik nam notitie van het hele gebeuren waarmee de ligging van het land aan de voet van *Slush Mountain* aardig in kaart werd gebracht, en verder hield ik wijselijk mijn mond. Voor mij op tafel, en in mijn kantoortje, lagen de catalogi van de firma, manuscripten, een iPad en een laptop die mij zouden helpen snel wegwijs te worden in het reilen en zeilen van de uitgeverij. Ik was nog niet erg opgeschoten, maar dat kwam vanzelf. Zo snel mogelijk. Tegen het einde van de werkdag, als het gebouw leegstroomde, kon ik mij ongestoord in de materie verdiepen en vorderingen maken totdat mijn vermoeide ogen en mijn knorrende maag me dwongen de metro te nemen waar ik nog wat kon lezen op weg naar huis.

Korte nacht, vroeg weer op. Elke dag hetzelfde liedje. Tegen het einde van de week zou ik inzetbaar zijn. Voor een deel. Tijdens de algemene redactievergadering komende maandag zou ik kunnen beginnen een en ander in te brengen, beetje bij beetje. Voorzichtig. George Vida had het niet zo op gepoch – ik had mijn huiswerk goed gedaan. Om bij de ouwe reus in de gunst te komen moest je ervoor zorgen projecten aan te kopen en aan de man te brengen die van de planken vlogen in plaats van eraf te vallen.

‘Hollis, als jij nu even het nieuwste lid van de Vida House-familie aan ons voorstelt, kunnen we de vergadering afronden,’ vroeg hij, en opeens stond ik weer in het middelpunt van de belangstelling.

De secretaresse van George Vida, Hollis – denk aan Jane Hathaway van *The Beverly Hillbillies*, maar dan enkele tientallen jaren ouder – stond op van haar stoel en ging achter haar baas staan, iets rechts van hem. Door haar kortgeknipte, grijze haar leek haar magere gezicht nog hoekiger en indrukwekkender. Mij was verteld dat zij al sinds 1967 voor George Vida werkte, het jaar dat hij het krantenbedrijf van zijn familie had overgenomen en een begin had gemaakt met de bouw van de miljoenenonderneming die het vandaag de dag was.

Hollis’ lange, magere vingers tikten op het tafelblad en haar gezichtsuitdrukking was even stoïcijns en schijnbaar gereserveerd als die ochtend toen ze de map contracten en documenten die ik had getekend had nagekeken.

Haar blik doorkruiste het vertrek. ‘Jen Gibbs komt van de non-fictietak van Stanislaus International. Ze brengt tien jaar ervaring mee in biografieën en historische non-fictie. Ze is afgestudeerd aan de New York University, waarvoor ze een studiebeurs had ontvangen van Aberdeen Fellowship of Arts and Letters en van Steinbeck Fellowship. We zijn blij haar welkom te mogen heten in ons team.’ Haar blik bleef rusten op mij, maar in die blik viel

blijdschap noch spijt te ontwaren. ‘Zou jij ons het een en ander over jezelf willen vertellen wat niet in je dossier staat, Jen, zodat we je iets beter kunnen leren kennen?’

‘Dank je.’ Ik twijfelde heel even of het beter was om te blijven zitten of te gaan staan, maar besloot dat opstaan beter was, omdat ik dan de hele tafel kon overzien. Contact leggen met je collega’s is immers een eerste belangrijke stap naar succes in een nieuwe baan.

Ik gaf een korte samenvatting van mijn loopbaan in de uitgeverwereld, terwijl ik in mijn achterhoofd naarstig op zoek was naar iets boeienders – iets wat niet klonk alsof mijn hele leven alleen maar om werk draaide. Als je houdt van wat je doet, vind je het niet erg om je er helemaal voor in te zetten, maar op dit soort momenten speet het me dat ik niets interessanter te vertellen had. Kinderen, een huis, een bijzondere hobby zoals het kweken van antieke rozen. Een anekdote uit mijn jeugd over de oorsprong van mijn liefde voor verhalen. Iets met verhaaltjes voor het slapengaan en dat ene gekoesterde boek dat ik ooit voor mijn verjaardag had gekregen.

Het was leuk om daarover te fantaseren, maar daarmee loste ik het probleem niet op. Als je verleden een afgesloten doos is, zijn voorstelrondes... ingewikkeld.

Ten slotte koos ik ervoor om kort verslag te doen van een reisje naar een bergtop in Colorado waar ik Tom Brandon wilde overhalen zijn memoires als beroemdheid bij Stanislaus onder te brengen. Op dat moment werden die memoires onder de hamer gebracht en waren er nog verschillende uitgeverijen in de race. Het was een van de grootste successen van mijn carrière, maar ik had ook nog nooit zo dicht bij het randje van de afgrond gestaan.

‘Je hebt pas echt geleefd als je op een sneeuwmotor van een berg bent geracet en vierentwintig uur lang hebt moeten opboksen tegen een sneeuwstorm,’ voegde ik eraan toe. Ik wist dat mijn nieuwe collega’s nu de indruk kregen dat ik me als een vis op het

droge had gevoeld, die nacht in de bergen, terwijl het tegendeel waar was. Na die ervaring wist Tom Brandon dingen over mij die niemand anders in mijn volwassen leven ooit te weten was gekomen, maar ik moest hem nageven dat hij daar nooit iets van had doorverteld tijdens alle interviews en heisa rondom zijn boek. Alsof het een wederzijdse overeenkomst betrof, hebben we elkaars geheimen nooit openbaar gemaakt. Superheld Tom Brandon was een watje in de bossen. En ik was een woudmeisje dat zich schuilhield.

‘Maar de zoektocht en de reddingsactie bezorgden het project grote publiciteit, ook al kostte me dat een vreselijke, ijskoude nacht in de bossen,’ besloot ik, en mijn collega’s schoten in de lach – iedereen, behalve Roger. Ik was vergeten dat hij tijdens die wedstrijd voor een concurrent werkte. Ik had hem verslagen.

Hij schoof toen de vergadering was afgelopen opnieuw wat naar me toe. ‘Die Tom Brandon-deal heb ik je nooit helemaal vergeven. Die was gewoon geniaal.’

‘Ach, kom op, Roger. Zo vaak heb ik onze kleine veldslagen nou ook weer niet gewonnen.’ Het was een gebruikelijke haat-liefdeverhouding. In een bedrijfstak vol concurrentie zijn collega’s vaak net broers en zussen die elkaar de helft van de tijd niet kunnen uitstaan en de ander helft van de tijd mooi weer spelen.

Roger trok me heel even tegen zich aan. ‘Het is allemaal op zijn pootjes terechtgekomen. Het verliezen van die deal heeft me ervan overtuigd dat ik me meer op fictie moest richten.’

Een snelle steek. Oei, dat deed zeer. Hij wist dat ik altijd al verhalen in mijn bloed heb gehad – dat fictie mijn eigenlijke droom was – maar als je op het ene gebied succesvol bent en er geld in het laatje moet komen, is het moeilijk om je geluk te beproeven op onbekend terrein.

Roger zag dat ik een steelse blik op de stapel manuscripten wierp. ‘Fascinerend, hè?’ Zijn adem streekte mijn oor, mintfris. Iets te dichtbij.

‘Zeker weten.’

‘Kom niet in de buurt van *Slush Mountain*. Dat is het meesterwerk van de oude baas.’ Een snelle waarschuwing, en weg was hij.

Ik overwoog om nog even te blijven hangen in de hoop de kans te krijgen de baas terloops te laten weten hoe fijn ik het vond om hier te mogen werken, maar hij en Hollis waren aan het andere eind van de tafel in gesprek, dus pakte ik mijn spullen en liep naar de deur.

‘North Carolina,’ zei George Vida net voordat ik bij de uitgang was. Ik bleef abrupt staan en draaide me om.

De baas had zijn gesprek onderbroken om mij aan te kijken, maar Hollis bladerde nog steeds door de papieren en leek licht geïrriteerd door het oponthoud.

Een dikke, gedrongen oudemannenvinger wees naar mij. ‘Dat hoorde ik aan je accent.’ Hij tikte tegen de zijkant van zijn gezicht. ‘Het oor van een verslaggever. Ik kan heel aardig accenten onderscheiden. Nu weet ik het weer. Je bent afgestudeerd aan de Clemson University. Dat stond ergens in de papieren, en anders heeft Hollis het me verteld.’

‘Het stond vast in de papieren,’ merkte Hollis droogjes op.

De baas keek me glimlachend aan, waarbij zijn bolle wangen een uitdrukking kregen die me deed denken aan Vito Corleone in *The Godfather*. ‘Jullie meisjes uit North Carolina moeten maar eens bijpraten. Niets zo leuk als herinneringen ophalen aan thuis.’ Nog steeds glimlachend richtte hij zich weer op zijn papierwerk, zonder te merken dat noch Hollis noch ik stond te springen om zo’n gesprek over thuis.

Ik had het gevoel dat het nog wel even kon duren voordat we samen gezellig een kopje thee zouden drinken.

2

Al vanaf de eerste dag in New York – toen ik hier aankwam met een beurs voor mijn vervolgstudie en een parttime baantje als assistent-redacteur, maar zonder woonruimte – geniet ik intens van de vroege ochtend. Er hangt een bijzonder sfeertje in de stad als de mensen die 's nachts hebben gewerkt zich terugtrekken in hun holletje en de straten ontwaken voor een nieuwe dag. Winkeliers openen de deuren van hun zaak, ontbijtkarretjes rollen het trottoir op en smoothieverkopers bieden een overvloed aan vers fruit, yoghurt en proteïnepoeders aan.

Jamie keek me achterdochtig aan toen we uit het metrostation de straat op liepen en dook vervolgens een bagelshop in waar ze precies hetzelfde als alle andere ochtenden kocht.

‘Je ziet er belachelijk gelukkig uit,’ merkte ze op, toen ze weer naar buiten kwam. Ze nam een slok van de proteïnesmoothie waar ze precies een kwart van zou opdrinken voordat ze de beker in een prullenbak zou gooien – haar manier van calorieën tellen. Als moderedacteur voor een van de betere glossy's moest ze er goed uitzien. Vandaag droeg ze een perfect ensemble voor een herfstdag in New York, dat bestond uit een korte jurk, moderne laarzen en een wijd uitlopende jas. Ze was een kruising tussen Audrey Hepburn en een mannequin uit Parijs.

‘Het spijt me,’ zei ik, al meende ik het niet. Tot op dat moment

was mijn eerste week bij Vida House uitzonderlijk goed verlopen, op de flater met mijn telefoon tijdens de algemene redactievergadering na. Ik had me het vuur uit de sloffen gewerkt om alles wat nodig was voor de vergadering van komende maandag te lezen, en ik had mijn nieuwste contactgegevens doorgegeven aan de verschillende literair agenten die mij stelselmatig goede projecten toestuurden. Langzamerhand kwamen er nieuwe voorstellen binnen. George Vida mocht dan wel een mysterie en een dinosaurus zijn in dit bedrijf, hij had tevens de reputatie manuscripten op te duiken die onder de radar vlogen en zulke juweeltjes te ontwikkelen tot een nieuwe bestseller. Mijn contacten waren opgetogen over mijn nieuwe baan.

‘Hou op, zeg. Vergeleken bij jou lijkt mijn leven maar saai.’ Alleen best vrienden kunnen zo eerlijk zijn zonder hun vriendschap schade te berokkenen. Jamie en ik waren al sinds onze studententijd in New York heel hecht. Ik wist alles over de wankelen omstandigheden op haar werk. Met de opkomst van de digitale uitgeverij en modebloggers was haar toekomst bij het magazine één groot vraagteken.

‘Neem me niet kwalijk. Ik zal proberen gepast somber te kijken, maar het is vrijdag.’ Ik hoorde iets in het laatste woord van de zin. De *ij* in *vrijdag* klonk iets gerekt. Een vleugje van het Appalachen-accent dat ik meende jaren geleden al verbannen te hebben.

Sinds de verbijsterende opmerking van George Vida had ik goed naar mezelf geluisterd. Het zat me niet lekker dat hem dat accent meteen was opgevallen. Hadden anderen het door de jaren heen ook gehoord? Zonder er iets van te zeggen?

Ik had het Jamie kunnen vragen, maar daarmee zou ik de deur hebben geopend tussen de twee werelden die ik zolang ik volwassen was al wanhopig gescheiden probeerde te houden. De deur tussen *voor* en *na*.

Het mooie van het feit dat ik ver weg was gaan wonen van de

plek waar mijn leven ooit begon, was dat het me de kans gaf om mijn geschiedenis te herschrijven, hele bladzijden van het verleden te verfrommelen en weg te gooien en te doen alsof die nooit hadden bestaan.

‘Dat vind ik fijn voor je,’ verzekerde Jamie, en ze gooide de rest van haar smoothie in een prullenbak, terwijl we bleven staan voor het gebouw waar ze werkte. ‘Echt waar, Jen. Ik kan niet wachten tot jij het volgende boek ontdekt dat het helemaal gaat maken. Als het zijn debuut maakt op de bestsellerlijst van de *Times* koop ik honderd exemplaren van de krant en stuur ze naar die gemene baas van je. Samen met honderd exemplaren van het boek. Ik vergeef haar nooit dat zij wat die deal met Tom Brandon betreft met het grootste deel van de eer is gaan strijken, terwijl jij hem had binnengehaald.’

Ik sloeg mijn armen om haar heen, met in mijn hand mijn smoothie die ik van plan was tot de laatste druppel op te slurpen. Ik had al vroeg in het leven geleerd om geen eten te verspillen. ‘Je bent vreselijk, maar ik hou van je. Probeer wat van je dag te maken, goed?’

‘Ik doe mijn best. Zullen we dit weekend samen naar het theater gaan?’

‘Ik heb een afspraakje met een stapel voorstellen en manuscripten. Ongelooflijk hoeveel papier daar nog rondwaart. George Vida vindt dat je met digitale documenten iets mist, een bepaald gevoel. Een soort oerdenker, maar wel een aardige. Op mijn bureau trof ik van de week een nietmachine aan die eruitziet alsof hij al sinds 1920 door het gebouw rondzwerft. En ik heb een perforator die drie gaatjes maakt. Zo’n ding had ik, volgens mij, sinds de Engelse lessen op de middelbare school niet meer gezien.’

Jamie rolde met haar ogen. ‘Goed, goed. Nu maak je me pas echt jaloers. Als je daar goed bent ingeburgerd, moet je me een keer mee naar binnen smokkelen en me die beroemde berg manuscripten laten zien. Klopt het dat Vida die stapel aantrof in het

hoekje van de kelder en hem vervolgens naar de redactiekamer heeft laten brengen?’

‘Dat heeft Roger me wel verteld, ja. En het is *George Vida*, één naam eigenlijk – denk daaraan als je op bezoek komt.’

Jamie liep achteruit de trappen van haar gebouw op, haar onderlip bedachtzaam vooruitgestoken. ‘Ik zou uit de buurt van Roger blijven, als ik jou was. Hij heeft altijd al een oogje op je gehad, wist je dat?’

‘Ha! Roger heeft een oogje op iedereen onder de vijftig die een rok draagt.’

We keken elkaar aan met een blik vol spottend medelijden en wederzijds begrip, een typische blik voor vrijgezelle meisjes in de stad, beide ongelukkig in de liefde. Jamie leek er opeens veel moeite mee te hebben. Misschien kwam dat door het feit dat ze de dertig net was gepasseerd. Of misschien door al die tijdschriften vol verhalen over bruidsmode, of door het feit dat haar zus onlangs was verloofd. Hoe dan ook, het hield haar de laatste tijd enorm bezig. Als Jamie ooit ging trouwen, dan werd dat een schitterende, overdadige bruiloft met heel veel vrienden die door de familie van de bruid zou worden betaald. Zoiets stond op dit moment zo ver van mij af als de aarde van de maan. Als je weet dat iets niet gaat gebeuren, is het maar beter om je leven zo in te richten dat je het ook niet mist. Het geheim van gelukkig zijn, is te houden van de plek waar je je bevindt, en het is moeilijk om niet te houden van de herfst in New York, zeker als je eindelijk je droombaan hebt gevonden.

Ik had het gevoel dat ik zweefde toen ik het gebouw van Vida House binnenliep. Zo had ik me tot nu toe elke dag gevoeld als ik mijn sleutelkaart scande bij de voordeur en om de receptie heen liep die zo vroeg op de ochtend nog niet bemand was. Ik liep verder door de marmeren hal langs rijen kantoordeuren en massa’s ingelijste boekomslagen van boeken die mensen een succesvolle carrière hadden bezorgd en die nieuwe trends hadden ingezet die

al snel werden nagejaagd door een horde geldlustige na-apers. Ik neuriede binnensmonds terwijl ik de hoek omliep, en vervolgens als een schaatser met een lage uithaal uitgleed over een tegel en acrobatische toeren verrichtte die op YouTube niet zouden misstaan. Ten slotte wist ik me vast te grijpen aan een halfhoge klantenbalie en mijn smoothie ternauwernood te redden.

‘Die vloer is nat, liefje.’ Russell, de schoonmaker, kwam uit een nabijgelegen kantoor, terwijl hij een emmer en een mop voor zich uit duwde. Russell en ik hadden elkaar de afgelopen dagen al een paar keer gesproken. Hij was een kleine twee meter lang, zo mager als een lat en niet echt blij dat er iemand zijn gebruikelijke ochtendritueel verstoorde door zo vroeg binnen te komen. Hij maakte dit gebouw al sinds de jaren zestig schoon en had een appartement in de kelder, dus het was zonder meer zijn terrein.

‘Neem me niet kwalijk.’ Ik keerde op mijn schreden terug over de pas gedweilde vloer, waarbij mijn pumps kleine sporen achterlieten in het glimmende water. ‘Je zou toch denken dat ik inmiddels wel had geleerd om uit te kijken.’

Hij tilde de zwabber uit de smoezelige emmer en haalde hem door de wringer. ‘Al goed. De baas houdt er gewoon niet van om sporen op de vloer te zien aan het begin van de dag. Hij houdt van een schoon begin.’ Zijn lijzige, zuidelijke accent stond in schril contrast met de drie snelle, efficiënte halen waarmee hij de vloer weer schoonmaakte. Russell was moeilijk te doorgronden. Ik was er nog niet achter of hij blij was met zijn werk of met mij, of dat hij er simpelweg in berustte dat zijn werk en ik nu eenmaal deel uitmaakten van zijn leven.

Ik wilde aardig gevonden worden door Russell. Hij leek me een man met een verhaal, en ik was mijn leven lang al gefascineerd door verhalen. Dat was het eerste wat Wilda Culp jaren geleden in mij had gezien, nadat ze me in haar boomgaard had betrappt op diefstal. Om de schade te vergoeden werd ik haar woensdagmiddaghulpje op de oude familieboerderij waar ze woonde sinds

ze met pensioen was en fulltime schrijfster was geworden. Ze zag onmiddellijk dat ik de aantrekkingskracht van een goed verhaal begreep. Soms is er maar één uitweg uit de bestaande wereld: een die niet bestaat.

Russell kneep zijn zilvergrijze ogen tot spleetjes, waardoor zijn ouderdomsrimpeltjes maximaal tot hun recht kwamen. Hij was het aankijken meer dan waard met zijn warmbruine huid en zijn iets lichtere wangen die een haast onnatuurlijke gloed vertoonden, zoals het gezicht van een beeldhouwwerk dat door de hand van zijn maker ontelbaar vaak liefdevol is beroerd.

‘Als ik jou was, zou ik aan het werk gaan, liefje.’ Leunend op de steel van zijn zwabber deed hij een stap opzij om mij door te laten. Zijn blik dwaalde door de hal naar de halve cirkel van zacht licht die vanuit het kantoor van George Vida naar buiten viel. Hoe laat ik ook van mijn werk naar huis ging of hoe vroeg ik ook kwam, George Vida was er altijd. Zijn plek was altijd bezet. Wonderlijk dat niets wat niet door zijn handen was gegaan het gebouw van Vida House verliet.

Dat beangstigde me ook wel een beetje, als ik dacht aan het acquireren van nieuwe manuscripten. Als ik het nu eens bij het verkeerde eind had? Als mijn intuïtie nu eens lijnrecht inging tegen de smaak van de grote baas?

‘Een vrouw moet vertrouwen hebben in zichzelf!’ Wilda’s norske opmerking klonk als de knal van een elastiekje. Een korte, scherpe vermaning. *‘Als ze wordt geconfronteerd met negativiteit, moet ze zich houden aan deze vier regels: zijn, ontplooiën, opstaan en overwinnen. Zijn waartoe ze bestemd was. Haar visie over haar mogelijkheden steeds verder ontplooiën. Na elke tegenslag sterker opstaan dan ooit tevoren. Haar eigen onzekerheden overwinnen. Dat heb ik mijn studenten altijd voorgehouden.*

En jij, Jennia Beth Gibbs, hebt de potentie om groots te worden, als je dat wilt.’

Ik voelde dat Russell me nakeek, terwijl ik door de hal liep en

mijn kantoortje aan het einde ervan binnenglipte, de ruimte waar nieuwe redacteurs hun carrière begonnen, ongeacht hoeveel jaar ervaring ze ook meebrachten. Bij Vida House begon iedereen onderaan en werkte zich van daaruit omhoog. Zo slecht was dat plekje helemaal niet. Aan de rand van de non-fictieafdeling zitten betekende dat je een hoekkamer had. Mijn kantoortje bevond zich in een torentje met drie buitenmuren, een bijzondere en gril-lige ligging. Ook al blokkeerde de wolkenkrabber ernaast zowel het zonlicht als het uitzicht, ik was dol op dit plekje.

Toen ik het licht aanded, begon de tl-lamp boven mijn hoofd eigenzinnig te flikkeren zodat het vertrek afwisselend in licht en duisternis gehuld was.

‘Nee, hè. Kom op.’ Ik trok de jas van dieporanje zijde die ik zo graag droeg in de herfst uit. Ik zou me die jas, een van een heel duur merk, nooit hebben kunnen veroorloven, maar had hem van Jamie gekregen, een steekpenning om mij over te halen in te springen tijdens een fotoreportage voor haar magazine. Ze had me beloofd dat ik een paraplu zou vasthouden zodat niemand me zou herkennen. *‘Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft, ik heb iemand nodig met halflang donker haar en slanke benen... na afloop mag je de jas houden.’* Mijn korte modellencarrière was de moeite waard geweest. Ik koesterde de jas, deels omdat de kleur herinneringen opriep aan de lievelingsboom uit mijn jeugd, een suikerahorn, de boom waarin ik altijd klom als ik me wilde verstoppen. De jas deed me stiekem ook denken aan de Blue Ridge Mountains – de Blauwe Bergen – een stukje jeugd dat geen pijnlijke herinneringen opriep.

De tl-balk bleef zachtjes knippen om mij te plagen. Ik probeerde de lichtschakelaar. Aan. Uit. Aan. Uit. Tevergeefs. Ten slotte had ik geen andere keus dan het op te geven en de oude bureaulamp die ze samen met het bureau hier hadden achtergelaten te gebruiken. De smeedijzeren voet van de lamp was wat verroest, en de ingebouwde inktpot diende geen enkel doel, maar

toch vond ik de lamp wel mooi. Hij zweefde als een alziend oog boven het bureau en gaf de ruimte iets speciaals. In gedachten zag ik hoe hij een journalist bescheen die de verhalen over de opmars van Hitlers troepen redigeerde, of de eerste gesproken woorden op de maan, of de trieste aanblik van de kleine John-John Kennedy die de militaire groet brengt aan de kist van zijn vader.

Iemand heeft aan de spullen op mijn bureau gezeten.

Die gedachte doorkruiste mijn korte romance met de bureau-lamp. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en bekeek aandachtig hoe alles erbij lag. De eerstvolgende drie manuscripten op mijn lijstje, die ik aan het eind van de dag altijd keurig op een stapeltje iets links van het midden op mijn bureau legde, lagen nu precies in het midden. Het potlood dat ik erbovenop had gelegd, was op het bureau gerold.

Wie zou hier vannacht zijn geweest? Russell, misschien... om schoon te maken?

Zo te zien was er verder niets verplaatst.

En toen zag ik het. Nog een detail dat anders was dan gisteren. Een bruine envelop, waarvan de vouw aan de randen was verbleekt alsof hij te lang bij een raam had gelegen. Hij lag op de hoek van mijn bureau, een beetje scheef. De administratie van de afdeling had geen nieuw materiaal in mijn postvak of op de lage kast bij de deur gelegd. Had iemand dit pakketje hier per ongeluk laten liggen tijdens een bezoekje aan mijn kantoor? Maar wie dan? En met welk doel had hij of zij mijn kantoor aangedaan? Mijn kleine hokje lag niet bepaald op de route.

De envelop knisperde toen ik hem oppakte. De rechter bovenhoek was er ergens in het verleden afgescheurd. Geen afzender. Er zat stof op de rand die rafelig afstak tegen het papier dat vanuit de envelop naar buiten gluurde. Het bovenblad was aquamarijn, een levendige kleur naast het bruin. Ik bleef even vol bewondering staan kijken naar de schikking van die twee kleuren, een stukje kunst in het leven van alledag.

Het stapeltje vellen in de envelop was vergeeld aan de randen, maar het aquamarijne voorblad was overal even helder. Een handgeschreven inktkrul lag vlak onder mijn duim.

Een vreemd soort zesde zintuig versmalde de paden van nieuwsgierigheid in mijn hoofd en bezorgde me een gevoel van bedachtzaamheid dat me waarschuwde om de papieren in de envelop te laten zitten. Het poststempel – wat ik ervan kon lezen – vermeldde: *7 juni 1993*.

Was dit geval afkomstig van de beroemde *slush pile* van George Vida? De stapel waar niemand aan mocht komen?

Buiten mijn kantoortje was het nog stil in het gebouw, maar ik had het akelige gevoel dat ik werd bespied. Ik liet de envelop op mijn bureau liggen, liep de hal door op zoek naar een teken van leven in de andere kantoren – een jas over een stoel, een kop verse koffie, een stel gemakkelijke tennisschoenen in een hoek geschopt nadat ze waren verruild voor pumps.

Niets.

Wie pakte er nu iets van *Slush Mountain* om het in mijn kantoortje achter te laten? En waarom?

Een vergissing? Een manier om het nieuwe meisje te ontgroenen? Of probeerde iemand – en ik wilde dat eigenlijk niet eens denken – mij een hak te zetten? Had ik hier zonder het te weten vijanden gemaakt? Voelde een van mijn collega's zich misschien onzeker door de nieuwe aanwinst van het team? De uitgeverwereld kon nietsontziend zijn...

Was dit een test om te zien of ik te vertrouwen was? Om te zien of ik de envelop zou terugleggen of de inhoud ervan zou bekijken?

Mooi niet. Ik had al genoeg aan mijn hoofd zonder me hiermee bezig te houden. Wat dit ook was, het hoorde thuis in de commandokamer, dus moest ik het nu terugleggen, nu er nog niemand was. Niemand hoefde dit te weten. In de toekomst zou ik beter opletten, voor het geval dat. Als dit een grap was, dan had ik

iemand anders mooi bij zijn neus zodra ik het pakje stiekem had teruggebracht naar zijn oorspronkelijke rustplaats.

Binnen een minuut was ik weer terug, de verboden vrucht onschadelijk weggestopt in een dossiermap. Helaas liep Roger net de hoek om naar de koffiehoek om zijn ochtendbrouwsel te maken.

‘Alweer vroeg aan de slag?’ Hij glimlachte, hield zijn beker omhoog alsof hij ermee wilde toosten en leek heel aardig. ‘Je stelt ons nog in een kwaad daglicht, weet je dat?’

‘Jij bent er toch ook al?’ Ik probeerde nonchalant over te komen, maar had het gevoel dat ik een bombrief tegen mijn borst gedrukt hield. Ik wilde van het ding af voordat hij zou exploderen.

En toch ook niet. Op de een of andere manier hadden dat stukje aquamarijn papier en de inktkrul zich al een plekje in mijn hoofd weten te veroveren.

‘Ik heb een vroege bespreking met een auteur en een agent in de commandokamer,’ legde Roger uit.

Was het mijn verbeelding, of wierp hij een blik op de dossiermap die ik met mijn beide armen eromheen tegen mij aan drukte? Misschien zag ik er schuldbevestigend uit. Of misschien wist hij wat erin zat. Misschien had hij het op mijn bureau gelegd.

‘Oké, fijne bespreking dan.’ Ik draaide me om en liep terug naar mijn kantoor. Mijn reisje naar *Slush Mountain* zou moeten wachten.

Terwijl ik door de gang liep, leek de map steeds zwaarder en warmer te worden. Iets in mij zei: *Stop dat ding gewoon in je bureaula waar niemand het ziet en leg het vanavond terug, als iedereen naar huis is.* Maar een ander stemmetje, het stemmetje dat me al vaker in mijn leven naar onbekend gebied had gevoerd, zei: *Tja, als je er dan toch een tijdje mee zit opgescheept, waarom neem je dan niet even een kijkje?*

Die fluisterende onruststoker, die mijn vader en de mannen van de kerk er in mijn jeugd zo hartstochtelijk hadden proberen uit te slaan, bezorgde me stevast of een ongelooflijk avontuur of een regelrechte ramp.

Ik liet mijn vingers over de verboden schat glijden voordat ik de bocht omliep, mijn kantoor in, en de deur achter me dichtdeed. De lijm van de flap gaf niet meteen mee en leek vast van plan om de geheimen die in de envelop verborgen zaten, niet prijs te geven. Maar even later gaf hij het op en lag de inhoud, een vel of vijftig in totaal, losjes in mijn hand, het aquamarijne voorblad bovenop. Een inkttekening verscheen in zicht – een schets van een dik koord met zes ovaal kralen en een rechthoekige hanger eraan, stuk voor stuk sierlijk bewerkt.

Een kunstwerkje.

Onder de tekening stonden drie woorden, met de hand geschreven in sierlijke letters, die niet zouden misstaan op een oude boekrol uit een lang verborgen gewaande schatkist.

De verhalenhoeder.